

Want wanneer broeders, die deze gezangen niet zingen, daarom niet in aanmerking mogen komen om voor ambtsdrager genomineerd te worden, dan dienen ook predikanten, die ze niet laten zingen, gecensureerd te worden, geschorst en eventueel afgezet. En dan moet van de kandidaten bij hun kerkelijke examens de belofte gevraagd worden, dat zij deze gezangen ook zullen opgeven in den eeredienst om te zingen.

En zoo zijn onze Gereformeerde Kerken met dit besluit van dezen kerkeraad en met deze uitspraak van deze classis in 1937 helaas, weer aangekomen bij wat vóór eene eeuw in de Hervormde Kerk aanleiding gaf tot de Afscheiding van 1834, n.l. bij menschelek gebod om niet door Gods Woord voorgeschreven gezangen te zingen op straffe van bij nalating van dat zingen onwaardig en ongeschikt verklaard te worden om ambtsdrager in 's Heeren gemeente te zijn.

O, De A. Brummelkamp!
O, De S. van Velzen!

S. GREIDANUS.

De aanvang der hel.

Naar mij gemeld wordt, zal de heer H. Noordhof op 5 November a.s. te Leiden bij zijn promotie volgende stelling verdedigen:

„De bewering van K. Schilder, dat in den gedachten-gang van Dante de aanvang der hel zou samenvallen met de schepping van hemel en aarde, is niet juist. (K. Schilder, „Wat is de Hel?“ 3e druk, blz. 43.)”

Een lezer schrijft me:

„De gewraakte passage heb ik een en ander maal gelezen, doch met geen mogelijkheid kan ik er uit lezen, wat de heer Noordhof er in gezien heeft.”

Ook ik kan het er niet uit lezen. Het staat ook nergens. Wel wordt verderop in het boek (in tekst en noten) het tegendeel beweerd. Men kan een (vertaald, en dan als vertaling afgewezen) woord van Dante bezien uit het oogpunt van Dante's eigen scheppingsbegrip; men kan ook — zonder direct Dante's mening te analyseeren — daarin iets hooren zeggen, dat tegen ons scheppingsbegrip botst. In 't laatste geval verkeerde ik; in 't eerste schijnt de heer N. mij te willen... fantasieeren, ondanks verderen tekst en noten.

K. S.

Verzinsels.

Er wordt, gelijk uit schriftelijke mededeelingen blijkt, een gerucht verspreid, als zou aan de Theol. School iemand als student zijn ingeschreven, die niet in het bezit is van een diploma eindexamen Gymnasium of Staatsexamen. In verband daarmee wordt dan geïnstrueerd, dat het peil voor toelating lager zou zijn dan elders. Het spreekt vanzelf, dat dit een verzinsel is. De reglementen schrijven voor, dat er zulk een diploma aanwezig moet zijn voor niet-buitenlanders, en daaraan wordt streng de hand gehouden. Zelfs is men in Kampen nog strenger dan elders; het komt n.l. elders voor, dat iemand zonder bovenbedoeld diploma de colleges volgen kan, en het diploma eerst behoeft te vertoonen als hij in de faculteit een examen afleggen wil. Maar te Kampen wordt zelfs het volgen der colleges niet aan zulken toegestaan.

Men is dus in Kampen niet makkelijker, maar strenger dan elders het geval is.

K. S.

POPULAIR-WETEN: SCHAPPELUKE SCHEISEN

Hoe houdt gij uw huisdokter in goede stemming?

II. (Slot.)

De patiënt moet verder zijn arts hierin vertrouwen, dat deze de beloofde geheimhouding zal betrachten. Iedere arts heeft, bij de aanvaarding van zijn ambt, zich onder eede tot die geheimhouding van datgene, wat hem als arts ter oore komt, verplicht. Zonder dit ambtsgeheim is trouwens de uitoefening van het beroep van arts, niet al mogelijk. De patiënt moet zijn arts absoluut en innerlijk vertrouwen, dat hij niet over hem bij een andere patiënt zal gaan zitten praten. Ieder heeft per slot van rekening zijn eigen boontjes te doppen en al die particuliere dingen van een patiënt, ook al zit er op zichzelf niets kwaads in, gaan een ander nu eenmaal niets aan. Sommige patiënten kunnen het echter in dit opzicht hun arts leelijk lastig maken. En dan heb ik nog niet eens die gevallen op het oog, waar de vraag van den kant van den steller bezien, en ook wel van den kant van den arts, volkomen begrijpelijk is. Zoo b.v. wanneer een Mevrouw ons opbelt en om inlichtingen vraagt over een meisje, die zij als dienstbode wil huren en als zij dan zegt: „Kijk u eens, dokter, ik heb zelf nog kleine kinderen en nu hoor ik, dat dat meisje nog al eens hoest; komt ze ook uit een ibc-gezin?”

Het is niet anders dan te prijzen, dat die Mevrouw zoo zorgzaam voor haar kinderen is en zoo oplettend bij de keuze van een dienstbode en elke arts kan een dergelijke voorzichtigheid niet anders dan prijzen. Maar toch zal de huisarts (let wel: ik zeg: de huisarts en niet een andere, controleerend arts, die die Mevrouw zich zou kunnen kiezen) op die vraag geen antwoord mogen geven, óók niet al zou hij weten, dat die sollicitante een gevaarlijke, open longtuberculose had!

LITERATUUR EN KUNST

Die Afrikaanse Psalmboek.

Eindelijk ligt het voor ons, het simpele zwart-gebonden boekje.

Jaren is er aan gewerkt. Duizenden hebben er in steeds groeiende spanning naar verlangd.

Het is het boekje met het volgende titelblad:

DIE BERYMDE PSALMS

In gebruik by die drie Hollandse (Afrikaanse) Kerke in Suid-Afrika, t.w. die Geref. Gereformeerde Nederduits-Gereformeerde, die Gereformeerde en die Nederduits-Hervormde Kerke,

en die bundeltje „Enige Gesange”.

Uitgegeve deur die S. A. Bybelvereniging, Kerkstraat 9, Kaapstad.

Nasionale Pers Bepers, Kaapstad, 1937.

Met ontroering en eerbied bladert men in het tweede groote levenswerk van Totius! Kerst een Bijbelvertaling, nu het Psalmboek. Wie zal ooit de enorme betekenis van dit machtige twee-eenige werk van den bescheiden dichter-theoloog kunnen nagaan?

In duizenden en duizenden exemplaren is de bijbel-vertaling reeds in Zuid-Afrika verspreid. Nooit heeft het Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap een zoo overweldigenden verkoop van een van zijn uitgaven beleefd.

Nu hooren de Zuid-Afrikaners hun God in hun eigen taal spreken. Maar — ze mogen en kunnen nu bovendien hun God ook in eigen taal toezingen en loven.

Een zeldzame bekoring gaat van deze psalmen uit. Ze zijn zoo eenvoudig, zoo zoet-vloeiend, zoo in-vroom, zoo zuiver. Met wat innige zorg is de inhoud der psalmen doordacht en vertolkt!

We willen verder liever niets meer over die psalmen zeggen; men moet ze zelf lezen, en vooral zingen! Hier volgen enkele. Men geniete... en koop en leze dan alles.

Psalm 5:1.

O HEER, neem my gebed ter ore!
Kan ek die klare woord nie spreek —
U weet wat in my woel en smeek;
My sugte, as spraak nog ongehoore,
Is nie verlore.

Psalm 42:1.

Soos 'n hert in dorre streke
Skreeuend dors na die genot
Van die helder waterbeke,
Skreeu my siel na U, o God!
Ja, my siel dors na die HEER,
Na die Lewensbron; wanneer
Sal 'k ná swerftog en bepoening,
God weer sien in klare aanskouing?

Dan moet hij b.v. maar zeggen: Mevrouw, ik zou u raden, wanneer u twijfelt, eischt u, dat dat meisje zich eerst aan een medische keuring onderwerpt door een arts van uw kens.

Dit zijn ook groote moeilijkheden; maar ik heb toch nog veel meer het oog op dat napraten na de eigenlijke visite. Dan beginnen ze: „Dokter, hoe gaat het toch wel met die en die? Wat heeft hij nou toch eigenlijk? Zou dat nou niet komen, omdat hij altijd zoo raar geleefd heeft? Daar hebt u toch zeker óók wel eens van gehoord?” En dan komt er dikwijls nog heel wat over zoo iemand. Dan vraag ik me wel eens af: waarom willen de menschen dat nu zoo graag van een dokter weten? Zouden zij het zelf zoo plezierig vinden, als een ander, misschien wel iemand, dien ze niet goed zetten kunnen, zich, via den dokter, eens in hun narigheid ging zitten verlustigen? En dan verder: wat heeft men er tenslotte aan? Er staat ook ergens, dat men zijns naasten eer en goed gerucht naar zijn vermogen moet helpen bevorderen. Let wel: goed gerucht en eer! Het lijkt wel eens, alsof die twee voor de gewone conversatie niet altijd interessant genoeg zijn!...

Een patiënt, die ook in dit opzicht zijn huisarts ten volle vertrouwt en kan vertrouwen (!), kan in zekeren zin alles aan zijn huisarts kwijt. Het is voor een mensch dikwijls toch al moeilijk eenigszins intiemere zaken aan een ander te moeten vertellen. Vele patiënten moeten daartoe eerst een volkomen natuurlijke weerstand overwinnen. De finesses van een bepaald ziektegeval krijgt ook de huisarts dikwijls pas eerst te hooren na diverse visites bij den patiënt afgelegd te hebben. En pas dan heeft de patiënt rust gekregen. Wat hij te zeggen had, zeggen móést, maar niet durfde zeggen, is hij nu kwijt aan een volkomen vertrouwd iemand. Hij heeft a.h.w. zijn bezwaren, zijn lichaamelijke en ook zoo dikwijls geestelijke moeilijkheden „opgebiecht”. Maar... hij doet dit nooit als hij zijn huisarts op dit punt van absolute geheimhouding niet volledig vertrouwen kan; en dan blijft die zieke met een deel, ja meestal met het belangrijkste deel van zijn zwaarigheden zitten. Hij durft, hij kan ze niet uiten. En wat is het gevolg?

Psalm 43:3.

Send, HEER, uit hemelse geweste
u lig en waarheid neer op my;
laat die my bring na Sions veste,
want daar is 'my die allerbeste,
waar ek, u woning ingelei,
my in u diens verby.

Psalm 51:1.

Ontferm, o God, ontferm U tog oor mij!
Ontsluit die bron van u barmhartighede;
Wis uit die smet wat kleef aan al my lede,
En maak my siel van sondeskuld weer vry!
Was my geheel tot my behoudenis,
Was weg tog, HEER, die skandvlek van die sonde,
Die kwaad wat my altyd voor oë is.
Hoe veel ek nou die brandpyn van my wondel!

Psalm 65:8, 9.

U kroon die jaar met ryke vrugte —
wie kan u seën belet?
U wolkewa trek deur die lugte,
sy spore drup van vel.
Die veld vang nou die reendruppel,
die weiding bly nie droog;
die heuwels, in hul blydschap, huppel
in groen gewaad omhoog.

Ons sien die kleinvee langs die hange
wat juigend veld-toe gaan;
ons hoor omlaag die windgesange
van hooggehalmd graan:
omlaag die dale, omhoog die rante,
ja alles jubel weer;
dit sing en roem van alle kante
die goedheid van die HEER.

Psalm 68:7.

Laat Basans hemelhoe rots
hom ophel in sy yd'le trots
met al sy bulle en berge;
wat spring jul, berge rug aan rug,
geweldig in die hoë lug
om Sions kruin te terge?
God self het hierdie berg begeer,
om daarin lig, in glans en eer,
volmaakter, skoner, witter
as sonneglans en sonneskoon
vir ewig by sy volk te woon
en voor hul oog te skitter.

Psalm 84:2.

Die mossie vind 'n huis, o HEER,
die swactjies lê in nessies neer;
en ek vind rus by u altare,
waar U vir my 'n woning maak
en U, my koning, my bewaak.
gedugte HEER der leerskare,
welsalig wie in u paleis
U altyddeur mag loof en prys!

Psalm 98:4.

Laat al die strome nou die hande
in jubel saamklap van omlaag;
laat die gebergtes langs hul wande
die juigtoon altyd verder draag.
Hij kom, die Regter van die volke,
omstraal deur reg en majesteit;
Hy span sy vierskaar in die wolke
en oordeel in regmatigheid.

Dat de arts, die eenige ervaring heeft, al gauw merkt: die man houdt nog iets achter; er zit meer achter dit ziektegeval dan zoo oppervlakkig wel schijnt. Maar die arts zal dat nooit te weten komen en daarom zal hij het gevoel krijgen en houden, dien patiënt eigenlijk maar half te behandelen. De huisarts houdt een onprettig gevoel, zijn goede stemming is weg, ook al doet hij schijnbaar nog zoo vriendelijk. En de patiënt? Die verkeert in een dergelijke positie. Hij slijkt wel het drankje en hij houdt wel diët, maar omdat hij weet, wat hij aan zijn huisarts niet heeft kunnen vertellen, weet hij ook zeker, dat die dokter zijn ziektegeval niet geheel door kan hebben. En daarom weet hij heel goed, dat de diepste oorzaak van zijn klachten niet behandeld wordt. Ook hij is niet in de goede stemming. Zooals reeds eerder gezegd, de patiënt moet eigenlijk „geloof” hebben in zijn arts. Zulk een geloof kan, vooral wanneer het heel sterk is, wonderen verrichten. Daarvan zijn de sterkste voorbeelden bekend. Maar deze patiënt kan geen geloof in zijn dokter hebben, want de zoo essentiële factor van het volledig vertrouwen in hem ontbreekt.

Ten slotte wil ik u nog op een zeer belangrijk punt wijzen, dat met het voorgaande ten nauwste samenhangt. Die verhouding van wederzijdsch volkomen vertrouwen kan alleen tot stand komen als de patiënt vrij is, when hij als zijn arts zal kiezen. Kort gezegd komt dit dus neer op de „vrije artskenus”.

Die vrije artskenus is de laatste jaren een omstreken gebied geworden. Van verschillende zijden wendt men pogingen aan om die de wereld, althans Nederland uit te krijgen. De ziekenfondsen zouden goedkoop uitkomen als de vrije artskenus opgevoerd werd, voert men b.v. wel als argument aan. Ik vind dit eigenlijk geen argument. Het vermaterialiseert de verhouding van zieke tot arts op een verschrikkelijke wijze. Wie eenmaal heeft leeren inzien en aan den lijve ondervonden het groote voorrecht dat de vrije artskenus biedt, zal die niet spoedig meer willen missen, óók niet voor de macht van heel wat geld. Volledige vrije artskenus is er natuurlijk nooit. De artskenus

zal in ieder
Men is nu
waar men
gelegen p
een zieke
verbonden
is op deze
overgroot
toren), ge
dan de p
zijn keuze
menschen
wel iets k
behandele
de zieken
ziekenfon
liever der
hebben e
kenfonds
arisen aa
eens ver
dat aanta
zeker zo
Natuur
lieven va
van een
ver. Er z
ik kan g
looi, als
voor een
medicijne
hij, of: v
weten, o
ochtends
voor kle
schrijven
Maar da
aan de p
moeten c
zijn om
De rec
dokter z
even mo
geven, w
lieven hi